

תצהיר

אני הח"מ עו"ד לביב חביב, ת.ז. ת.ז. לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר אמת וכי אם לא אעשה כן, אחיה צפוי לעונשים תקבועים בחוק, מצהיר בזאת כדלקמן:

אני עו"ד במשרד ל. צמל. ביום 2.4.03, התקשרתי בטלפון עם מר ב.ג. וביקשתי לברר את נסיבות מעצרו באופן מפורט. מר ג מסר כי אין ביכולתו להתייצב במשרדנו בירושלים לאור הסגר המוטל על השטחים. אני חבחרתי לו כי דבריו נאמרים לצורך גביית תצהיר על כל חמשתמע מכך, וכי תצהיר זה יוגש לבית המשפט. מר ג מסר את הפרטים שלהלן:

1. "אני תושב שכם, יליד 1954, סוחר בגדים במקצועי, נשוי ואב ל- 5 ילדים.

המעצר ומקומות החזקתי:

2. ביום 22.11.02 חזרתי מחו"ל מרבת עמון לארץ, דרך האגשר ביחד עם בן דודי. אני הגעתי לגשר בשעה 11:00. כוחות הביטחון עיכבו אותי שם עד השעה 17:00, אז הודיעו לי כי אני עצור.

החיילים עצמו את עיניי וקשרו את ידיי, ושמו אותי באוטובוס יחד עם בן דודי. אני לא ידעתי היכן מובילים אותי, ולא היה לי דרך לברר את הזמן, אולם אני מעריך כי הנסיעה ארכה כשתי שעות, ואז האוטובוס עצר, וכנראה הורידו את בן דודי, והמשכנו לנסוע עוד שעה בערך שם הגעתי למקום שלא ידעתי היכן הוא, רופא בדק אותי, ושם נשארתי 3 ימים בערך.

3. משם, נלקחתי על ידי שני חיילים הלבושים מדי צבא, אשר העבירו אותי כשאני כבול בידיי ועיניי עצומות, והסיעו אותי שעה למקום שלא ידעתי היכן הוא (להלן: "המתקן הסודי").

הכניסו אותי כשאני כבול ועיניי עצומות, וכל הזמן לא ראיתי מה מתרחש מסביבי והיכן אני, עד שהגעתי לרופא, שם הורידו הכיסוי

מענייני. שם בדק אותי הרופא, הורדתי כל בגדיי ונתנו לו בגדים שלהם.

באותו מקום סודי נשארתי 15 ימים, שבמהלכם, ביום העשירי בערך נלקחתי לגילמה להארכת מעצר בנסיעה שארכה שעה.

4. אחרי שהות של 15 ימים באותו מתקן סודי כאמור, הוסעתי לבית המעצר בפ"ת, שם הוחזקתי 3 ימים, בצינוק עם עוד עצור, ושם נגבתה ממני הודעה משטרית לפי מיטב זכרוני.

5. ביום הרביעי, נלקחתי לכלא מגידו שם הוחזקתי אצל עוד עצורים, שהתבררו בדיעבד כמדובבים "עסאפיר". העסאפיר אמרו לי שהוצא נגדי צו מעצר מנהלי ל- 6 חודשים.

ביום ה- 11 הודיעו לי העצורים כי מוציאים אותי לדיון בערעור מנהלי, דבר שהתברר בדיעבד כלא נכון, ואז נלקחתי בחזרה לכלא גילמה, שם הוחזקתי בצינוק עם עוד שני עצורים.

6. ביום למחרת נלקחתי בשנית למתקן הסודי, בנסיעה שארכה כשעה. שחיתי שם במשך שתי לילות בתוך צינוק, ועברתי בדיקת פוליגרף בחוראות חוקריי.

בפעם זו שהיתי 16 ימים בתוך המתקן הסודי, בלי כל חקירה מלבד בדיקת פוליגרף. ביום האחרון קרא לי החוקר והודיע לי כי לוקחים אותי להארכת מעצר בגילמה. הועברתי לגילמה שם שהיתי ללילה אחד, בוצעה לי הארכת מעצר והוחזרתי לצינוק. יום למחרת העבירו אותי לחדר 10 בכלא גילמה, שהוא חדר מעבר, שם הוחזקתי שעתיים בערך, ואז שני חיילים ביקשו שאתלווה אליהם לאחר שקשרו ידיי ועצמו עיניי.

7. אני הועברתי פעם נוספת למתקן הסודי, ולפי מיטב זכרוני זה היה ביום ד' בשבוע. ישנתי שם עד יום א', וביום ב' בבוקר ביקשתי להיפגש עם החוקר. החוקר נפגש איתי, ואני הודעתי לו כי אני לא יכול לשאת יותר את העינוי הזה, וכי מסרתי להם את כל מה שאני

יודע. החוקר הודיע לי כי התוכנית השתנתה. ביום ג' בערב העבירו אותי לצינוק גדול יותר.

8. ביום ד', לאחר כ- 8 ימים בהם הוחזקתי **במתקן הסודי**, העבירו אותי לכלא ג'למה, שם הוחזקתי בצינוק לבדי, והוחזקתי במשך שבוע שם. באותו שבוע נפגשתי פעם ראשונה מאז מעצרי עם נציג הצלב האדום.

בסוף התקופה הובאתי להארכת מעצר בגילמה, שם האריכו מעצרי ל- 8 ימים נוספים, שסופם היה יום הבחירות בישראל, 28.1.03. ביום הבחירות הובילו אותי שני חיילים והודיעו לי כי לוקחים אותי לעופר. הועברתי למחנה עופר, נבדקתי אצל הרופא שם, והוחזקתי שם במשך 3 ימים, בסופם בוצעה לי עוד ישיבת הארכת מעצר, ומעצרי הוארך לחודש נוסף בערך, לפי מיטב הבנתי, ותאריך שחרורי נקבע ליום 22.2.03 כפי שהבנתי.

9. ביום 20.2.03 שוחררתי לביתי, אחרי מעצר של כשלושה חודשים.

10. כמובן, כל חישובי הזמנים הם לפי מיטב ידיעתי וחושבו בהערכה בלי אמצעי לבדיקת זמן.

תיאור המתקן הסודי:

11. כאמור לעיל, הועברתי מספר פעמים לאותו מתקן סודי. כששאלתי שוב ושוב את החיילים שם מה זה המקום הזה והיכן אני מוחזק, ענו לי כי "אתה בירח", וסירבו להסביר לי היכן אני.

12. לאותו מקום הייתי נלקח כשעיניי עצומות וידיי קשורות, ולא ראיתי אף פעם כיצד נראה המקום מבחוץ או היכן אני מוחזק. החיילים שליוו אותי היו קושרים את עיניי בבד שצבעו שחור ולכן לא יכולתי לראות שום דבר.

13. הייתי יכול להסיר את הכיסוי מעיניי רק כשהייתי מוכנס לצינוק בתוך אותו מתקן. ברגע שהיו החיילים באים אליי, היו מורים לי להסתובב כשפניי לכיוון הקיר, היו מורים לי לכסות עיניי בבד השחור, ואז היו

מוציאים אותי ולוקחים אותי לחדר החקירה או למקום תחזקה אחר כנייל.

14. ממה שיכולתי לראות, החיילים היו לבושים מדי צבא ירוקים.
15. אני הייתי מוחזק בתוך צינוק. הצינוק היה צבוע מבפנים בצבע שחור, ושטחו 2X2 מ' בערך. בתוך הצינוק היו שירותים מזרחיים (בלי ניר טואלט), ומעליו ארגז שבתוכו פתח ממנו יוצאים מים. בצינוק לא היה כל חלון. היתה מנורה שפעלה כל הזמן וצבעה צהוב.
- בנוסף, היה פתח בתקרה שפולט אויר רגיל כל הזמן והיה עושה רעש רב. מזגן זה היה מופעל מבחוץ ע"י החיילים, והופעל רוב הזמן.
16. בכל פעם שהיו מביאים אותי למתקן, היו מכניסים אותי לרופא, ושם היו מסירים את הכיסוי מעיניי. ורק בהזדמנות זו הייתי יכול לראות את החיילים שליוו אותי ואת הרופא שבדק אותי. יש לציין כי כל יום הייתי מובא בפני הרופא שבדק את דפיקות הלב, חום, ולחץ דם. הרופא היה לבוש אזרחי רגיל, וגילו צעיר כפי שיכולתי להבחין, ובחדר היתה מיטה אחת.
17. כשהייתי שוהה בצינוק, הייתי מוחזק לבדי כל הזמן. אולם אני שמעתי קולות של עצורים אחרים. לנו לא היה מותר לדבר אחד עם השני. פעם היו דיבורים בין עצורים, ואז באו חיילים וחשבו שזה אני על אף שזו לא היה נכון, ועל כן, ולשם הענשתי, הוא הדליק את המזגן בחדרי.
18. כשהובאתי פעם ראשונה למתקן, אחד החיילים קרא לי "חנוכה" ואני לא הבנתי למה. אולם כל החיילים היו קוראים לי בשם זה. אבל אני ידעתי שלי היה מספר שהיו אמורים לקרוא לי לפיו, מספר 957 שהיה גם רשום על תיקי הרפואי, כפי שראיתי אצל הרופא.
19. חדר החקירה בו חקרו אותי לא היה גדול. היה מכוסה עץ מבפנים בצבע חום. לא היו בו חלונות. לא היה בו מחשב. היה בו שולחן ושני כיסאות, אחד לחוקר והשני לנחקר. החוקרים היו לבושים אזרחי, היו צעירים, וכפי שהבנתי היו אלה חוקרי שב"כ. אני הייתי

מובל מהצינוק לחזר החקירה בחליכה, בעיניים עצומות, מרחק 20 מ' להערכתך.

20. ברגע שנכנסתי למתקן, נתנו לי מכנסיים וחולצה כחולים שלבשתי, שלא היה כתוב עליהם כלום, אולם לא היו נותנים לי בגדים או בגדים תחתונים להחלפה.

21. בכל ערב היה החייל אומר לי לחתקלח, אני הייתי ניגש מתחת לארגז ממנו יצאו מים חמים, החייל היה פותח את המים מבחוץ, ואני הייתי מתקלח. היתה לי מגבת אחת מלוכלכת בה השתמשתי.

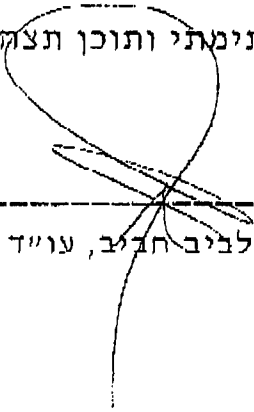
22. בתוך הצינוק היתה מיטה עם מזרון, ושמיכה, ולא היו סדינים בצינוק. בלילות, היו החיילים ששהו בחוץ עושים רעש כמעט כל לילה, שרים, חוגגים וצועקים, דבר שמנע ממני לישון.

23. החיילים היו מביאים לי אוכל 3 פעמים ביום, היו מורים לי להסתובב לכסות עיניים, והיו מכניסים לי את האוכל לצינוק מבלי שאוכל לראותם.

24. לאור כל הנסיבות לעיל, ולאור המסתוריות שאפפה אותו מקום, כאשר החיילים אומרים לי שאני על הירת, ואני לא יכול אפילו לראות את פני החיילים – הסוחרים שלי, אני הרגשתי בפחד גדול. גם צבע הצינוק, שהיה צבוע שחור, כנראה בכוונה, היה מקשה על התחושה, והחזקתי בבידוד לימים שלמים וארוכים, לפעמים בלי כל חקירה, היתה משפיע עליי באופן קשה ביותר. עיקר המצוקה שלי היתה מצוקה נפשית שנבעה מחוסר הידיעה היכן אני מצוי, ומן המקום מעורר הפחד, ומהחשש שאיעלם וקרובי לא ידעו על גורלי.

25. אכן, לא היכו אותי ולא נגעו בי פיזית. אני משוכנע כי גילי המבוגר, קרוב ל-50, והעובדה כי חוקריי ידעו שאני חף מפשע, כפי שהתברר סופית כשהשתחררתי, הביאו את חוקריי להתייחס אליי במגעים בינינו באופן המתואר.

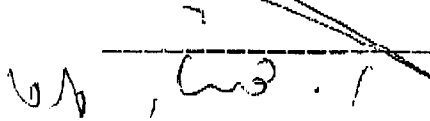
אני, הח"מ, עו"ד לביב חביב, מצהיר כי זהו שמי, זו חתימתתי ותוכן תצהירי
אמת.

לביב חביב, עו"ד

אישור

בפניי, היום 9.4.03 חופיע עו"ד לביב חביב, המוכר לי אישית,
ולאחר שהזחרתינו כי עליו להצחיר אמת וכי אם לא יעשה כן יחיה צפוי
לעונשים הקבועים בחוק, אישר את נכונות הצחרתו וחתם עליה בפניי

אשר, א.ל.